

sund. Dette Forslag er ledsaget af en Del Bemærkninger, og til alt det heri anførte er der i og for sig intet at sige. Anmærkningen indeholder en Redegørelse for, hvordan denne Bro er fremkommen, hvad Staten har maattet yde dertil, baade til selve Broens Anlæg og til dens senere Vedligeholdelse. Anmærkningen slutter imidlertid med et ejendommeligt Stykke, som har vakt en Del Røre paa den Egn, som særlig er interesseret i Broen, og navnlig hos Bestyrelsen for Aalborg-Hadsund Jernbane, der i Øjeblikket staar som Lejer af Broen. I det nævnte Stykke hedder det, at Staten fra nu af mener sig løst fra alle Forpligtelser vedrørende denne Bro, og at den fremtidige Vedligeholdelse af Broen maa overtages af Aalborg-Hadsund Jernbaneselskab. Broen har været dreven nu i 7 Aar. Den blev til Dels anlagt for Statens Regning, idet Staten afholdt den overvejende Udgift til Broanlægget. Da Broen var færdig, forbeholdt Staten sig fuldt ud Ejendomsretten til den, men betingede sig, at Aalborg-Hadsund Jernbaneselskab skulde drive Broen og foretage de nødvendige Vedligeholdelser. Det viste sig temmelig hurtigt, at Broen paa en eller anden Maade var noget uheldigt anlagt, idet Sejløbet var for smalt, maaske var Broen ogsaa lagt noget forkert i Forhold til dette Løb. Der gik ikke en Gang et halvt Aar, før den første Paasejling af Broen fandt Sted, hvorved denne beskadigedes i meget høj Grad. Da Aalborg-Hadsund Jernbaneselskab mente kun at være Lejer af Broen, ønskede det selvfølgelig, at der anlagdes Sag mod Rederne af det paagældende Skib for det Driftstab, Paasejlingen havde forvoldt i den Tid, Broen ikke var farbar. Men samtidig henvendte Selskabet sig til Staten med Forespørgsel om, hvad den ønskede, der skulde gøres, og Staten bemyndigede saa Baneselskabet til paa dens Vegne at varetage dens Tarv og kræve Erstatning for Broens Beskadigelse. Ved Dom blev Rederiet frikendt, uden at Staten gjorde den mindste Indvending mod at afholde Udgiften ved Broens Reparation og Processens Omkostninger, hvorimod Staten ikke vilde betale den Erstatningssum, som Jernbaneselskabet mente at have Krav paa som Følge af Paasejlingen.

Der har siden den Tid været flere Paasejlinger, men hver Gang har Staten betalt, hvad det kostede at faa Broen genstandsatsat. Det er blevet ved at gaa til Dags Dato. Men pludselig dukker der en Anmærkning op paa Tillægsbevillingsloven,

hvorved Staten vil søge at gøre gældende, at fra nu af vil det være det nævnte Jernbaneselskab, som skal afholde alle Udgifter; der flyde af Broens Vedligeholdelse, og som kunne foraarsages ved Beskadigelse under Gennemsejling og ved Naturforhold. Det er en Selvfølge, at en saadan Paastand fra Statens Side har opskræmmet den Befolkning, som er interesseret i Broen, og da jeg har den Ære at repræsentere den langt overvejende Del af denne Befolkning, idet jeg er valgt af samtlige Landsogne umiddelbart Nord for Hadsund, og da jeg tillige er Repræsentant for Banen, er det mig meget magtpaaliggende at faa en Oplysning paa dette Omraade fra Ministerbordet. Jeg hørte i Gaar en Redegørelse af den ærede Ordfører for Finansudvalget (Jerichow), og da ingen af de andre Finansudvalgsmedlemmer har taget Afstand derfra, maa jeg forudsætte, at den ærede Ordfører talte paa hele Finansudvalgets Vegne. Jeg var glad ved at høre denne Tale, og jeg takker den ærede Ordfører for hans Udtalelser; thi de tyde ikke paa, at Finansudvalget, som jeg mener her repræsenterer Folketinget, deler den Opfattelse, der er fremsat i denne Slutningsbemærkning i Anmærkningen til Bevillingen.

Den ærede Ordfører gjorde gældende, at der neppe kunde være Tale om, at der kom et Tidspunkt, hvor Staten helt kunde frigøres fra alt Ansvar, det Tidspunkt var ikke indtraadt forhen, og han mente, der heller ikke var Grund til, at det skulde indtræde nu. Hvordan det juridiske Forhold var, vilde den ærede Ordfører ikke udtale sig om, og det skal jeg heller ikke, kun skal jeg konstatere, at til Dags Dato har Staten betalt alle de store Beskadigelser, som fremkom ved Paasejling. Af Naturbegivenheder har der heldigvis ingen været, og jeg kan ikke indse, at der er noget som helst, der taler for, at Forholdet i Fremtiden skulde blive anderledes. Staten har foretaget nogle Sikringsforanstaltninger, og der er Grund til at tro, at disse i meget væsentlig Grad ville bøde paa de uheldige Forhold, der hidtil have været til Stede. Men det er de sagskyndiges Mening, at vi meget vel kunne risikere nye Paasejlinger med store Beskadigelser. Derfor vil jeg paa hele den interesserede Omegns Vegne saavel som paa Ledelsens Vegne rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det første Spørgsmaal bliver da dette: Hvis der skulde indtræffe Naturbegivenheder, som efter en stor Maalestok skulde beskadige